

Hồi 89

Lấy Lòng Nhân Độ Cơ Mê Mộng Mới Chợt Hay Nhân Thế Giàu Tình

Đột nhiên nghe Cung Hồ Quỷ Tẩu Bùi Lâm cười lên một tràng cười cuồng bạo, chừng như lão ta không còn bị uy hiếp trước Huyết Kiếp Thủ nữa, nói :
- Đồng Thiên Kỳ, đã vậy thì lão phu thành toàn cho người !

Dứt lời, bỗng lão ta vung tay lên đánh vào Thiên linh cái của mình.

Nhưng chính vừa lúc ấy, tiểu hành khất la lên:

- Quỷ tẩu lão nhị, chậm chân, còn có chuyện muốn nói với người ?

Cung Hồ Quỷ Tẩu không còn sợ sệt với cái chết, bất thần vung tay nhưng nghe có người cản thì dừng lại, hỏi :

- Tiểu hóa tử, người có chuyện gì muốn nói hử ?

Tiểu hành khất đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái, rồi nói :

- Nhị vị tỷ muội họ Nhan bị người bắt giam vào đây, chỉ cần người thả họ ra thì ta sẽ xin Chấn Thiên lệnh chủ tha mạng người lần này.

Cung Hồ Quỷ Tẩu cười khở nói :

- Tiểu huynh đệ, người nói chậm mất rồi trước khi trời sáng, nhị vị Nhan tiểu thơ đã được người của các người cứu đi rồi.

Tiểu hành khất lắc đầu than dài :

- Vậy thì biết làm thế nào hơn, người chết đi.

Thế nhưng con người thì ai không cầu sinh yếm tử, chính trong giây phút này thì sự cầu sinh trong đầu Cung Hồ Quỷ Tẩu càng lớn hơn bao giờ cả. Đột nhiên trong đầu lão lóe lên một độc kế, nói :

- Đúng, thế nhưng trước khi ta chết cần phải có sự bàn giao...

Lời lão nói chưa dứt, bỗng nhiên giống như một phi tinh vọt tới đâm thủ hạ của lão tung chưởng đánh âm âm liên tiếp năm sáu chưởng, chỉ nghe những tiếng kêu la thống thiết một cảnh tượng tàn sát trông đến kinh tâm động phách khiến nhiều người không chịu nổi phải quay mặt đi

Nào ngờ chính lúc ấy, nghe giọng Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng quát lớn :

- Bùi Lâm chạy đâu cho thoát !

Người vọt theo lời nói, chưởng "Tiềm Long sơ động" cuộn cuộn như ba lăng cuồng phong, chỉ nghe Bùi Lâm rú lên một tiếng rồi văng người nằm trên đất học máu tươi:

Đến lúc này quần hùng giật mình sức tỉnh mới hiểu ra vấn đề.

Cung Hồ Quỷ Tẩu hạ độc thủ với thuộc hạ của mình chỉ là một cái cớ khiến mọi người ngỡ lão định tự quyết toàn môn, nhưng ngay khi mọi người sơ hở thì lão ta vọt phóng ra hướng động môn định thoát thân. Nào ngờ lão ta chỉ lừa được người người khác nhưng không thể qua nổi mắt Đồng Thiên Kỳ.

Chính lúc Cung Hồ Quỷ Tẩu ngã người học máu chết tốt, thì Đồng Thiên Kỳ đã tung người lên nhổ bật thân lại chiếc chấn Thiên Lệnh, khảng khái lớn tiếng tuyên bố:

- Huyết Kiếp Thủ xuất hiện, Chấn Thiên lệnh phát uy, thân lệnh !

Rồi chàng sấn lên mấy bước về hướng Hoàn Hải Vô Dịch chưởng nói :

- Hiện tại đến lượt tôn giá ?

Âm Thiên Hành giật mình, bồng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nên nhớ lão phu là người có phần trong đó khi chế định ra nó !

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói :

- Ta biết, thế nhưng ta cũng không quên là vừa. rồi đã tuyên bố từ nay Trung Nguyên Ngũ Lão trừ danh trên Chấn Thiên Lệnh.

Âm Thiên Hành tức giận thở phì phì, mắt chăm nhìn Đồng Thiên Kỳ, nói :

- Tiểu tử, ngươi thật mực vô tôn trưởng người định tạo phản võ lâm đồng đạo hay sao mà dám trừ danh bọn lão phu hử ?

- Hừ, trừ Phật tâm còn lại Tứ Lão đã không xứng để hưởng danh dự của Chấn Thiên Lệnh.

Âm Thiên hành ngó người, trố mắt nhìn chàng hồi lâu mới nói :

- Họ Đồng kia, ngươi dám nói vậy hẳn định đối địch với bọn Tứ lão chúng ta ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Người không dám ứng chiến ư ?

- Hừ, thật cuồng ngạo, ai dám nói không dám, chỉ có điều ta không muốn trí mạng cùng người.

- Tại sao ?

- Giữ thanh danh cho Trung nguyên Ngũ Lão.

Đồng Thiên Kỳ bật cười khinh bỉ :

- Muộn rồi !

- Nhưng ta ngược lại thấy không muộn, nên nhớ trừ Phật tâm thiền sư ra, Tứ Lão chúng ta tâm đều ý hợp.

- Ô, vậy ư ? thế nhưng tâm ý của các người Vu Hồi Kiếm đã nói cho Đồng mõ biết rồi.

- Vậy thì tốt lắm, chẳng lẽ người không tiếp nhận danh dự ấy ?

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười mỉa :

- Vừa rồi Đồng mõ đã nói, muộn rồi, bởi vì Vu Hồi Kiếm tuyệt mệnh dưới Thanh Long thủ kiếm của Đồng mõ.

Âm Thiên Hành giật mình, thất thanh hỏi :

- Tại sao ? Người dám giết bọn Tứ Lão chúng ta ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạo :

- Đáng tiếc còn sót ba lão, thế nhưng từ ngày hôm nay thì khó thoát nổi !

Âm Thiên hành nghe vậy, thì giận tím ruột, nghiêng răng trèo treo, nói :

- Phản, phản... Đồng Thiên Kỳ, người dám mạo phạm đến Tứ lão chúng ta.

- Hừ trong võ lâm có Tứ Lão thì không có Đồng Thiên Kỳ, bằng không thì các người chớ tưởng ăn ngon ngủ yên.

- Hảo, hảo, người dám tuyên bố không đội trời chung với bọn lão phu

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên cười lên mấy tiếng "Hắc hắc..." rồi bỗng rút chiếc Chấn Thiên Lệnh trong áo ra lại giơ lên cao nói :

- Tôn giá sẽ là vong hồn khi Chấn Thiên Lệnh tái hiện !

Âm Thiên hành bất giác giật mình thoái lùi nửa bước, la lên :

- Tiểu tử, người tìm đến lão phu ?

- Cánh tay Huyết kiếp Thủ giờ này vươn đến tôn giá !

Dứt lời "vút" một tiếng, chiếc Chấn Thiên Lệnh bay vọt khỏi tay chàng cắm phập trên đất ngay trước mặt Hoàn Hải Vô Địch chưởng cách chừng ba thốn.

Hoàn Hải Vô Địch chưởng giật thót mình, trợn mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, đột nhiên lão nghiêng răng thét lớn :

- Đồng Thiên Kỳ, người tiếp chưởng này của lão phu.

Dứt lời chưởng tới, thế chưởng vô thanh vô sắc thế nhưng bên trong ngầm chứa một công lực kinh người. Đồng Thiên Kỳ vốn khinh địch nhưng lúc này thấy lão ta phát chưởng ra như không có gì thì chau mày nghĩ nhanh : "Nếu không khác thiên hạ thì lão ta sao có biệt hiệu Hoàn Hải vô địch chưởng", tâm đầu thoáng động nhanh, chàng liền

vung tay ra chiêu thứ hai trong Tiềm Long Chuởng "Long phu Vân tùng" với thập thành công lực.

"Bình"... một tiếng như trời long đất lở, cát đất bay mù trời, đến đứng bên ngoài đều là quần hùng cao thủ mà vẫn bị dư phong đẩy bật ra ngoài một bộ, mặt biến mày nhăn.

Khi đám cát bụi tản dần mới nhận ra Đồng Thiên Kỳ bị chặn thoái đến hai bộ thế nhưng Hoàn Hải Vô Địch chuởng Âm Thiên Hành cũng bị đánh bật lùi đến năm bước.

Đồng Thiên Kỳ lên tiếng trước :

- Hoàn Hải Vô địch chuởng quả nhiên danh bất hư truyền, chuởng lực kinh nhân!

Hoàn Hải vô địch chuởng quả nhiên năm xưa từng bằng vào chuởng lực mà uy chấn giang hồ, trên võ lâm ngoại trừ Phật Tâm thiên sư ra, không có người nào đỡ nổi lão ta ba chuởng.

Vậy mà hôm nay mới chuởng đầu đã bị Đồng Thiên Kỳ đánh bật lùi, khiến lão không khỏi thót mình, hồi lâu mới cười gằn nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu thâm hiểu uy lực của Tiềm long Chuởng, đồng thời cũng hiểu rõ chân lực của ngươi, thực tình lo lắng cho ngươi đấy !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Vậy thì người chuẩn bị lo cho hậu sự của mình là vừa !

Âm Thiên Hành tự hiểu đơn chiến độc đấu với Đồng Thiên Kỳ, lão ta quyết không phải là đối thủ của chàng, thế nhưng tình thế hiện tại lão đơn thân độc thế không còn một người nào chi viện, thực vô kế khả thi.

Lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, rồi chừng như nghĩ được một kế thoát thân, trước hết cứ đấu một trận trí mệnh với Đồng Thiên Kỳ, khi lực kiệt sức yếu, tùy cơ thoát thân.

Nghĩ vậy, đột nhiên lão lấy lại tinh thần ngửa cổ cười dài nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không thấy nói vậy là quá khoa ngôn đoạn ngữ ?.

Đồng Thiên Kỳ danh giọng nói :

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa hề hư ngôn.

Nghe Đồng Thiên Kỳ nói khảng khái kiên quyết như vậy, Âm Thiên Hành khựng cả người, rồi đột nhiên một ý niệm tàn độc lóe lên trong đầu, lão hét lớn một tiếng, tiếp đến song chuởng vung ra với thập thành công lực.

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại, huyết Mi tâm ửng đỏ lên như máu, cười gằn một tiếng, nói :

- Người lên đường ?

Lời dứt chưởng tung, chỉ thấy từ tả chưởng ẩn hiện hình bàn long đỏ như huyết, chiêu xuất "Long phi tam độ hải"...

"Bình..." một tiếng kinh động toàn trường, lần này cả người Âm Thiên Hành bật về sau miệng học máu tươi đỏ cả ngực áo.

Đồng Thiên Kỳ chừng như xuất hết chân lực nội tạng, chỉ thấy người chao nhẹ, mặt đỏ gay, chứng tỏ chàng hao tổn công lực cũng không phải là ít. Thế nhưng lúc ấy Âm Thiên Hành trúng thương lão đảo còn đứng chưa vững, thì thân hình chàng như bóng chớp lướt tới thanh Long thủ kiếm điểm đúng hậu chẩm của lão ta.

Kiếm chưa đâm mà chỉ mới kiếm khí đủ làm cho Âm Thiên Hành lạnh rúm cả người, lão run rẩy la lên :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu và người có oán thù gì hử ?

Đồng Thiên Kỳ mặt ửng gay, huyết Mi tâm thì như rỏ ra máu, gằn từng tiếng :

- Nếu người chưa lắm cảm thì hẳn người nhớ rõ ba chuyện, một là cuộc tắm máu trên Đào Hoa Đảo năm xưa, hai là vụ mất tích của Phật Tâm thiền sư, và ba là cái chết bí ẩn của Vân Không.

Hoàn Hải Vô Định chưởng Âm Thiên Hành hai tay ôm ngực, lắc đầu nói vội :

- Lão phu hoàn toàn không biết.

- Hừ chớ giả ngẩn ngơ, trong lòng người biết rất rõ những chuyện này, hôm nay phải chịu báo ứng.

Đột nhiên Âm Thiên Hành run giọng lên nói như bật khóc :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đã ngoài tám mươi, người... người chẳng lẽ không lượng... tình...

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh như băng, chợt cất tiếng cười gằn lên mấy tiếng :

- Nơi mà Huyết Kiếp thủ vượn tay tới thì không có lưu tình, người phải chết !

Dứt lời chỉ một chút lực nhỏ chú vào kiếm, lưỡi kiếm sáng bén phập sâu từ sau hậu chẩm ra trước cổ họng, cả người Âm Thiên Hành đổ vật lên trên đất không kịp kêu lên một tiếng nào nữa.

Chính ngay tại lúc ấy bỗng một giọng nữ lạnh lạnh vọng vào :

- Khá thay cho một kẻ trẻ tuổi lang độc.

Lại nói, toàn trường quần hùng bấy giờ bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào xem Đồng Thiên Kỳ ra tay xử trí với bon quần ma nên căn bản không ai chú ý đến đại môn

thạch động. Khi ấy vừa nghe thấy tiếng người thì đều quay mặt nhìn ra, mới phát hiện một toán người tạo thành hình cánh nhọn từ từ tiến vào.

Ngay chính giữa là bốn ả thị hầu vạm vỡ như võ sĩ gánh một chiếc kiệu trúc buồng rèm trên rèm thêu hình mặt trăng lưỡi liềm sáng bạc.

Tổng kiệu có lưỡng đại Hộ pháp Tứ tôn giả và Bát võ sĩ, cả đoàn nghiêm trang khí thế tiến vào thạch động.

Khi còn cách quần hùng chừng năm trượng thì kiệu dừng lại từ trong kiệu lệnh phát ra :

- Khai kiệu !

Hai ả thị hầu ở trước vén rèm kiệu lên, từ trong bước ra hiển nhiên là vị nữ lưu danh vang thiên hạ- Nguyệt Hoa phu nhân.

Nguyệt Hoa phu nhân mày liễu nhướn lên, mắt ngài ngưng lại nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc lên tiếng :

- Một thời gian ngắn không gặp, Đồng huynh đệ tự hồ như đẹp trai hẳn ra

Đồng Thiên Kỳ giọng điềm nhiên:

- Nguyệt Hoa phu nhân, lần thứ ba gặp nhau, thủ đoạn hẳn cao hơn !

Nguyệt Hoa phu nhân đánh mắt lảng lơ cười yếu điệu hỏi tự nhiên :

- Bao nhiêu người trong Cung Hồ bảo đều bị người giết ?

-Ồ, bà chẳng lẽ không nhận ra, bao cái chết Đồng mỗi đều lưu dấu hiệu.

Bao nhiêu lực sĩ, tôn giả cho đến Hộ pháp của Nguyệt Hoa phu nhân nghe câu này đều phần nộ, thế nhưng chưa có lệnh thì không dám lên tiếng.

Nguyệt Hoa phu nhân tỉnh bơ, cười :

- Chúng ta lẽ ra nên sớm quyết định một phen sinh tử !

- Thật sự cần phải như vậy sao ?

Đồng Thiên Kỳ quắc mắt lãnh bạo nói :

- Đồng mỗ đã có lòng giết người rửa thù từ lâu.

Nguyệt Hoa phu nhân quả nhiên là con hồ ly xảo hoạt, vẫn nụ cười ảo lả nói :

- Vậy mà ta hôm nay không có lòng động thủ với người !

- Tại sao ?

-Ồ, ta vẫn hy vọng có ngày người hồi tâm chuyển hướng, hiện tại bốn bang chức vị Phó bang chủ vẫn còn khuyết vị !

Đồng Thiên Kỳ cười mỉa nói :

- Người không thấy là tìm sai người đó ư ?

- Dẫu sao thì ta vẫn hy vọng có ngày người chấp nhận.

Đồng Thiên Kỳ cười bật thành tiếng :

- Người nằm mộng đấy à, Đồng mỗ muốn giết người không giây phút nào quên.

Nguyệt Hoa phu nhân chẳng những không khiếp sợ mà bỗng cất tiếng cười lên khanh khách:

- Cho dù người nói thế nào, thì hôm nay ta vẫn không muốn cùng người động thủ.

Đồng Thiên Kỳ cảm thấy hơi khó chịu trước bà ta, hồi lâu nói :

- Vậy chẳng lẽ ngày hôm nay bà đến đây chỉ là để thu thập tử thi đệ tử của bà?

-Ồ cũng có thể nói vậy, nhưng ta vốn không nghĩ bọn chúng gặp người trước, đồng thời cũng là để tuyên bố với người một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Nhật Nguyệt Bang phải đối mặt với Linh Sơn phái và Nam Hải Nhị phái bên trong còn gia thêm Đồng Thiên Kỳ người.

- Sao ? Bà cảm thấy Đồng mỗ xuất hiện đột ngột lắm ư ?

Nguyệt Hoa phu nhân cười cười nói :

- Nhân cơ hội kích, đâu phải là bản sắc anh hùng

Đồng Thiên Kỳ bật cười nói :

- Bà định nói Đồng mỗ chờ khi bà đối phó xong với Linh Sơn phái, Nam Hải Nhị pháp xong mới bắt đầu cùng Đồng mỗ thanh toán ?

- À, tiểu huynh đệ người thật đoán ý người như thần !

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười mỉa nói :

- Ý hay đấy, thế nhưng Đồng mỗ không thể ngồi chờ bà lớn mạnh !

Nguyệt Hoa phu nhân như không để ý đến lời chàng, nói tiếp :

- Ta định trước hết chinh đồn lại Đào Hoa đảo, khôi phục lại uy xưa của nó.

Đồng Thiên Kỳ nghe nhắc lại Đào Hoa Đảo thì lạnh giọng nói :

- Người đã thương tâm không nguyện thấy lại mảnh đất đau lòng ấy.

Mặt phấn của Nguyệt Hoa phu nhân bất chợt thay đổi, nhưng trấn tĩnh nói :

- Huyết kiếp Thủ, Chấn Thiên Lệnh, chẳng lẽ không để tâm đến hai chữ uy tín?

-Ồ Đồng mỗ không tự hổ thẹn vì đối xử!

Nguyệt Hoa phu nhân giọng trở nên hơi gay gắt :

- Vậy đợi đến khi ta tiêu diệt Linh Sơn phái, Nam Hải Nhị phái thì người vô phương dấu nổi Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thiên Kỳ bỗng ngã cổ cuồng tiếu một tràng dài :

- Ha ha ha... Nguyệt Hoa phu nhân, lần này thì người phí không tâm cơ rồi, cánh tay Huyết Kiếp Thủ sẽ đồng thời vươn tới cả bốn môn phái các người.

Nguyệt Hoa phu nhân lạnh giọng nói :

- Hy vọng người có đủ hùng tâm đó, thế nhưng chỉ sợ khi bốn môn phái chúng ta liên thủ với nhau, thì cơ hội thành công của người rất mong manh !

- Đồng mõ quyết tâm triệt hạ cả bốn phái.

- Hảo, nhất định một lời !

- Lúc nào ?

Chừng như đã có tính toán trước, Nguyệt hoa phu nhân nói ngay :

- Đêm trung thu mười lăm tháng tám.

- Ở đâu ?

- Động Đình Quân Sơn, kẻ thắng sẽ là người sở hữu Cửu đỉnh.

Nguyệt Hoa phu nhân nói xong, miệng lại tươi cười như cũ, quay người phất tay nói:

- Hồi tống đàn !

Bấy giờ đoàn binh mã của Nguyệt Hoa hội lục tục rút lui nghiêm trang như lúc đến đây, phút chốc không còn thấy bóng người nào trong Cung Hồ bảo

Khi người của Nguyệt Hoa hội đi khuất hẳn, Linh Ẩn là người đầu tiên tiến đến bên Đồng Thiên Kỳ, cười kha khả nói :

- Đồng hài nhi, xem ra người cao minh hơn Vân Không năm xưa nhiều.

- Tiền bối quá khen không biết thương thế của Toàn Phong tiền bối thế nào rồi ?

Từ đằng kia vọng lại tiếng trả lời của Toàn Phong Cái.

- Đồng nhi, người yên tâm, lão phu chỉ cần nghỉ dưỡng hai ngày là hồi phục hoàn toàn.

Bấy giờ lại có người cứu tử muội họ Nhan đưa ra, toàn trường chỉ duy nhất Mai Phụng Linh là trúng thương nặng nhất bất tỉnh nhân sự còn lại mọi người đều bình an vô sự.

Đồng Thiên Kỳ sau một hồi chào mọi người lấy lệ, rồi bước đến bên người Mai Phụng Linh ngồi xuống vuốt tóc nàng, thở dài nói :

- Các vị sao hà tất phải vậy, có đáng vì một con người cô độc như Đồng Thiên Kỳ này sao ?

Mai Phụng Linh sau một hồi mới từ từ mở mắt ra, rồi từ khóe mắt nàng lặn ra hai hạt lệ châu, sung sướng gượng cười nói :

- Thiên Kỳ, chàng... không.. nên bỏ mặt chúng tôi...

Đồng Thiên Kỳ cười khở, cúi thấp nói :

- Nên tịnh dưỡng, chuyện thật khó nói !

Mai Phụng Linh cố đưa tay lên vuốt mặt chàng nhưng không nổi, hỏn hển nói :

- Thiên Kỳ, tại sao... ?

- Phụng Linh, nàng không thấy ta còn nhiều chuyện phải làm sao ?

Phụng Linh thở dài sóng sượt, bất giác nước mắt lại lặn dài, nàng khóc thành tiếng:

- Thiên Kỳ, em... hối hận, tại sao em lại không... hiểu hết chàng ?

- Thôi, nàng không nên nghĩ ngợi nhiều chỉ có hại cho sức khỏe.

- Thiên Kỳ, tha thứ... tha thứ cho em, từ nay về sau... chàng đừng xa em..

Thiên Kỳ lần nữa lại thở dài, như chưa bao giờ lòng chàng buồn rười rượi như lúc này, hồi lâu mới lên tiếng an ủi nàng nói :

- Phụng Linh, nghe lời ta, phải kiên trì, nhất định chúng ta khôi phục Mai Đảo.

Lúc này Bạch Vân Phụng cũng đã đến bên cạnh, nàng khẽ hỏi :

- Thiên Kỳ, thương thế của Mai cô nương thế nào ?

Đồng Thiên Kỳ ửng mặt, cười nói:

- Không đáng lo lắm... Vân Phụng, ta nhờ nàng một chuyện.

Vân Phụng ngồi xuống bên chàng, nhú mào lo lắng hỏi :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

- À, nhờ nàng chăm sóc mai cô nương cẩn thận, thân thế của nàng đáng thương không kém gì Đồng Thiên Kỳ này đâu.

Bạch Vân Phụng gật đầu nói ngay :

- Chuyện này có gì quan trọng, em nhất định chăm sóc cho cô ta

Lúc này, đột nhiên bên tai chàng nghe tiếng Tà Bốc gọi :

- Đồng công tử.

Đồng Thiên Kỳ giật mình ngược mắt nhìn lên, cảm kích nói :

- Tư Không huynh Đồng Thiên Kỳ làm..lụy đến các vị nhiều quá, Lỗ huynh đã vì Đồng mỗ mà chết, thực tình tôi không hiểu tại sao các vị nguyện theo giúp tôi.

Tà Bốc trịnh trọng nói :

- Đồng công tử. giữa người và người khó tránh được có lúc hiểu nhầm, chỉ cần hiểu ra là không còn hiểu nhầm nữa Còn chuyện ai phiền lụy đến ai, chúng tôi đều là tự nguyện theo công tử, có chết cũng không từ !

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc nhìn vào khoảng không trước mặt, hồi lâu, trầm ngâm nói :

- Quá khứ cứ để nó trôi qua, Tư Không huynh, chúng ta vẫn là hảo bằng hữu. Đồng mỗ không muốn thiếu ai, mà cũng không muốn ai thiếu mình.

Tà Bốc nói :

- Thế nhưng chúng tôi nợ công tử quá nhiều

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Chúng ta không ai thiếu ai, đúng không ? Chúng ta mãi mãi là bằng hữu.

Tà Bốc than dài nói :

- Công tử còn hận chuyện trên Tiên Đài nham chứ ? Chỉ là một chuyện hiểu lầm tồi tệ, mấy vị cô nương lòng như si dại...

Đồng Thiên Kỳ nghe nhắc lại chuyện đó lắc đầu thở hắt ra, nói vội :

- Thôi, tất cả chỉ là cái họa không tránh được của Đồng Thiên Kỳ, các vị hà tất phải khổ tâm !

Tà Bốc khẳng khái nói ngay:

- Kẻ sĩ chết vì tri kỷ !

Lúc này, Nhan Kiếm Long cũng đã đến một bên, giọng ân hận pha lẫn hổ thẹn nói:

- Thiên Kỳ, ta không biết nên nói với cháu thế nào bây giờ ?

Trên mặt Đồng Thiên Kỳ hiện vẻ xúc động, nhưng chỉ là thoáng qua rồi trầm tĩnh lại ngay:

- Tiền bối không nên nói nữa thì tốt hơn!

Nhan Kiếm Long nói :

- Thiên Kỳ... cháu không coi ta là..

Đồng Thiên Kỳ hít sâu một hơi, nói :

- Thân thích với Đồng mỗ chỉ có hại chứ không có lợi, các vị trở về thì hay nhất.

Tà Bốc thấy căng thẳng bèn chen vào nói :

- Đồng công tử bọn họ nghìn dặm đến đây chỉ là theo công tử...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, nói:

- Tôi hy vọng họ trở về bình an, chỉ vì Đồng mõ mà các vị phải trả giá đắt là không nên.

Nhan Kiếm Long nghe vậy thì khựng cả người không biết nên nói thế nào đây, hồi lâu mặt lão bỗng đành lại, nói gắt:

- Đồng Thiên Kỳ, người không lượng thứ cho ta ?

- Dượng à, tình thân luôn tồn tại, chỉ tiếc gia thù của Đồng Thiên Kỳ quá lớn, thân này còn chưa biết kết thúc thế nào đây, để tránh liên lụy đến các vị, chúng ta ai làm việc nấy thì hơn

Linh Ẩn chừng như nghe không lọt tai quát lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, người không thấy mấy lời này quá tuyệt tình ư ?

Đồng Thiên Kỳ lãnh mạn nói :

- Tiền bối, giữa chúng ta nếu không có ân oán, tốt nhất tránh phiền đến nhau.

Linh Ẩn nói :

- Người chứ đâu phải gỗ đá mà vô tình, người một mực dùng ân oán để cân lượng từng người, thực khiến người ta khiếp sợ.

- Ô vậy thì cứ để họ hận Đồng mõ !

Nói đến đó đột nhiên chàng thay đổi ngữ khí tiếp :

- Tiền bối, hiện tại tạm thời không nói những chuyện này, quan trọng thất lúc này là trị thương, đúng không ?

Linh Ẩn không để ý đến lời chàng, nói tiếp:

- Ta cảm thấy lo lắng cho sự suy nghĩ của người.

"Thập Điện Truy Hồn Y" cũng lên tiếng chen vào nói :

- Linh Ẩn chân nhân nói thật thấu lý thấu tình. Đồng công tử nên nghĩ lại.

Đồng Thiên Kỳ im lặng, rồi bỗng quay phắt người liền nhìn quanh bọn Hoa Ngọc Phụng và tử muội Nhan Ngọc Dung, Nhan Ngọc Vi, đoạn khẳng khái cử bước đi nhanh ra hướng động môn.

Hoa Ngọc Phụng đột nhiên la lên :

- Thiên Kỳ, hãy đứng lại !

Đồng Thiên Kỳ hơi khựng người, quay đầu lại ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương có chuyện gì muốn nói ?

Hoa Ngọc Phụng nói :

- Người nói ra một lời đã nghĩ kỹ chưa ?

Đồng Thiên Kỳ có chút kinh ngạc, nhưng liền trầm giọng nói :

- Lời Đồng mỗ như đình đóng cột, ân oán phân minh.

Hoa Ngọc phụng cười nhạt nói :

- Vậy thì được, khi còn ở trên Cửu U Đảo, người từng đáp ứng lời Mai cô nương, cô ta không khóc nữa, người cũng không rời khỏi cô ta, đúng chứ ?

Một câu hỏi này khiến Đồng Thiên Kỳ chết lặng cả người nhất thời không đáp được, Hoa Ngọc Phụng liền tiếp :

- Hiện tại cô ta chỉ vì cứu người mà thân trọng thương, vậy mà người nhẫn tâm bỏ ra đi sao ?

Đồng Thiên Kỳ càng lặng người hơn, chừng như trong đây chàng đã thay đổi suy nghĩ.

Người ta thường nói "rèn sắt khi nung chín", Địa Sát Lệnh chủ thấy vậy liền chen vào nói:

- Đúng, đúng... Đồng tiểu tử, khi trên Cửu U Đảo người thiếu ta cứu mạng một lần.

Tiểu hành khát chừng như cũng có không muốn chàng rời khỏi đây lên tiếng :

- Đồng công tử, lão gia gia tôi cũng chỉ vì công tử mà thọ thương nha !

"Thật Điện Truy Hồn Y" cũng liền phụ họa nói:

- Họ Đồng kia nếu người nói ân oán phân minh, thì hẳn nhớ khi ở trên phi hà đảo, họ Yên ta cũng từng trị thương cho người chứ ?

Bạch Vân Phụng từ đầu đến giờ ở bên chàng lắng nghe, khi ấy nhẹ giọng nhắc nhở chàng :

- Thịnh tình của Hoa cô nương khi ở cùng chàng trong Vạn Hoa Cốc, chàng cũng không thể xem nhẹ !

Địa Sát Lệnh chủ chen vào tiếp :

- Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng đoán mệnh khiến Thần Châu Tam Tà khuyết một cánh, lại thêm Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Hồng cũng chỉ vì người mà tử mệnh, người hẳn dám quên ?

Đồng Thiên Kỳ chỉ đứng chết lặng chừng như không còn lời nói nói được.

- o O o -